

...

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.126/2025/6.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	felperes képviselője ügyvéd (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	alperes Vármegyei Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	alperesi képviselő kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	közzszolgálati jogviszonyból származó illetmény- különbözettel kapcsolatos közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (7. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Debreceni Törvényszék – 8. sorszám alatt kijavított – 1.K.701.343/2024/5. számú ítélete

...

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét az alperest a tizenharmadik havi ellátásról szóló 342/2020. (VII. 14.) Korm. rendelet alapján 2021. február hónapra a felperesnek megítélt 107.656 (százhétezer-hatszázötvenhat) forint illetmény-különbözet, valamint annak 2021. március 1. napjától járó késedelmi kamata megfizetésére kötelező részében hatályon kívül helyezi és e körben az eljárást megszünteti. Az elsőfokú bíróság ítéletét továbbá a perköltségviselésről rendelkező részében megváltoztatja, és kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 20.403 (húszezer-négyszázhárom) forint elsőfokú perköltséget; egyebekben helybenhagyja.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A korábban hivatásos szolgálati jogviszonyban állt felperes 2011. december 31. napjáig szolgálati nyugdíjban, 2012. január 1. napjától szolgálati járandóságban részesült. 2013. január 1. napjától az alperessel kötött szerződés alapján különleges foglalkoztatási állományba (senior állományba) vették, erre tekintettel a szolgálati járandóságának folyósítását szüneteltették, illetményét – az időközbeni emeléseket is figyelembe véve – a szolgálati járandóság mindenkorai összegével egyező összegben állapították meg.

[2] A felperes 2021. március 5. napján szolgálati panaszt nyújtott be a tizenharmadik havi ellátásról szóló 342/2020. (VII. 14.) Korm. rendelet (a továbbiakban: 342R.) alapján 2021. február hónapra öt megillető bruttó 107.656 forint illetmény-különbözet megtérítése iránt. Szolgálati panaszát az országos-rendőrfőkapitány a szám1 számú határozatával elutasította, ezért igényét 2021. május 26. napján az elsőfokú bíróság előtt szám2 számon indult perben érvényesítette. E peres eljárás érdemi döntés nélkül fejeződött be, miután a felek kérelmére többször elrendelt szünetelést követően a 2023. december 6. napján kelt szám3 számú végzésben az elsőfokú bíróság megállapította, hogy 2023. augusztus 25. napjával szünetelés folytán megszűnt.

[3] Időközben a felperes a 2022. május 13. napján benyújtott újabb szolgálati panaszában – a 342R. alapján előterjesztett, 2021. február hónapra öt megillető bruttó 107.656 forint illetmény-különbözet megtérítése iránti követelését is megismételve – a 2021. évi nyugdíjprémiumról és egyes más ellátások után járó egyszeri juttatásról szóló 568/2021. (X. 6.) Korm. rendelet (a továbbiakban: 568R.) alapján 2021. november hónapra további bruttó 120.301 forint, valamint a tizenharmadik havi nyugdíj és a tizenharmadik havi ellátás 2022. évi teljes visszaépítéséről szóló 684/2021. (XII. 7.) Korm. rendelet (a továbbiakban: 684R.) alapján 2022. február hónapra bruttó 452.155 forint illetmény-különbözet megfizetését kérte. A szolgálati panaszt az országos-rendőrfőkapitány a szám4 számú határozatával a 342R. szerinti igény tekintetében – annak korábbi elbírálása okán – indokolás nélkül, egyebekben megalapozatlanság miatt elutasította.

[4] A felperes 2022. augusztus 8. napján – mindhárom fenti jogcímen előterjesztett kérelemre kiterjedően – ez utóbbi panaszhatározatot is keresettel támadta, amely beadványa az szám2 számú per irataihoz 9. sorszám alatt, utóiratként került csatolásra. Az elsőfokú bíróság – észlelve, hogy a felperes beadványa valójában kezdőirat – elrendelte annak külön számra lajstromozását; majd az ekként 1.K.702.078/2022. számon megindult és a jelen másodfokú eljárás alapját képező perben az akkor még folyamatban volt, szám2 számon indult per valamennyi iratát 10. sorszám alatt – másolatban – a jelen perbeli elsőfokú iratokhoz szereltette.

A kereset és a védírat

[5] A felperes az utóbb előterjesztett, módosított keresetében kérte az alperes kötelezését 107.656 forint, 120.301 forint és 452.155 forint (mindösszesen 680.122 forint) illetmény-különbözet és ezen összegek után 2021. március 1., 2021. december 1., illetve 2022. március 1. napjaitól számított törvényes mértékű késedelmi kamat megfizetésére. Keresetét a fenti kormányrendeletekre, a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 321. § (1) bekezdésére, valamint a korhatár előtti öregségi nyugdíjak megszüntetéséről, a korhatár előtti ellátásról és szolgálati járandóságról szóló 2011. évi CLXVII. törvény (a továbbiakban: Knytv.) rendelkezéseire alapította.

[6] Az alperes a védíratában a kereset elutasítását kérte, teljeskörűen vitatva annak jogalapját.

Az előzményi elsőfokú ítélet és az előzményi másodfokú végzés

[7] Az elsőfokú bíróság az 1.K.702.078/2022/12. számú ítéletével (a továbbiakban: előzményi elsőfokú ítélet) a kereset szerinti mindösszesen 680.112 forint illetmény-különbözet megfizetésére kötelezte az alperest, a késedelmi kamatfizetés kezdő időpontjait ugyancsak a felperesi kérelemmel egyezően állapította meg.

[8] A Fővárosi Ítéltábla az 1.Kf.700.356/2023/4. számú végzésével az előzményi elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasította (a továbbiakban: előzmény másodfokú végzés). Az szám2 számon és az 1.K.702.078/2022. számon indult perekben érvényesíteni kívánt felperesi igények részbeni egyezése folytán a keresetek elsőfokú bíróság általi eljárásjogi kezelése körében észlelt olyan hiányosságot, amely – az ügy érdemére való kihatása folytán – az előzményi elsőfokú ítélet érdemi felülbírálatát akadályozta. A rendelkezésre álló peradatok alapján rögzítette, hogy a felperes két szolgálati panaszt terjesztett elő: az elsőt a 342R. szerinti igénye, a másodikat ugyanezen követelése megisméltése mellett az 568R. és a 684R. szerinti igényei érvényesítése érdekében. A szolgálati panaszok kapcsán két külön panasz eljárás indult, amelyek két külön elutasító határozattal zárultak; az alperes a második esetben – éppen annak korábbi elbírálására figyelemmel – a 342R. szerinti igényt érdemben már nem vizsgálta. Ezt követően a felperes az egymást részben – a 342R. szerinti igény tekintetében – átfedő követeléseiről két külön keresetlevelet terjesztett elő (az elsőt 2021. május 26. napján, míg a másodikat 2022. augusztus 8. napján). Az 342R. szerinti igény vonatkozásában a perfüggőség az első keresetlevél 2021. május 26. napján történt benyújtásával beállt, vagyis arról a később indult és az előzményi fellebbezési eljárás tárgyát képező ügyben – e pergátló akadály folytán – érdemi döntés nem lett volna hozható. A közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 48. § (1) bekezdés f) pontja szerinti perakadály azzal az ügyviteli intézkedéssel, miszerint az elsőfokú

bíróság az szám2 számú per valamennyi iratát utóiratként másolatban a per iratanyagához szereltette, nem volt elhárítható. Az elsőfokú bíróság ezért akkor járt volna el helyesen, ha az ügyet – a Kp. 31. § (1) bekezdése alapján hivatalból – a korábban, 2021. május 26. napján indult szám2 számú ügghöz egyesíti, és a kereseti kérelmeket – a pergátló akadály miatt szükséges részbeni eljárás megszüntetés mellett – egy eljárásban bírálja el.

[9] A megismételt eljárásra vonatkozó iránymutatásában – a felperes Kp. 2. § (1) bekezdésén alapuló hatékony jogvédelmének biztosításának céljából – előírta, hogy az elsőfokú bíróság az eredetileg szám2 számon indult ügyben a megszűnést megállapító végzését saját hatáskörben helyezze hatályon kívül, majd azt és az előzményi ügyet egyesítve a felperes 342R., 568R. és 684R. szerinti igényeit egy eljárásban bírálja el, melynek során a 342R. szerinti igény tekintetében felmerült pergátló akadály eljárásjogi konzekvenciáit vonja le.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[10] Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárás során az előzményi elsőfokú ítéletével egyezően a felperes részére összesen bruttó 680.112 forint illetmény-különbözet, és ezen elmaradt illetmény-különbözetből 107.656 forint után 2021. március 1. napjától, 120.301 forint után 2021. december 1. napjától, 452.155 forint után 2022. március 1. napjától járó törvényes mértékű késedelmi kamat, továbbá 34.005 forint perköltség megfizetésére kötelezte az alperest.

[11] A megismételt eljárás során az ítéltábla iránymutatása alapján pergátló akadály felmerülését nem állapította meg, a két külön felperesi keresetlevél alapján indult eljárásokat nem egyesítette. Döntését a kormányrendeletekre, a Hszt. 320. § (1)-(3) bekezdéseire, 321. (1) és (3) bekezdéseire, 322. § (1) bekezdésére, 324. § (1) bekezdés a) pontjára, valamint a Knytv. 1. § e) pontjára, 2. § (3) bekezdésére, 16. § (1) bekezdéseire alapította. Lényegében megismételte korábbi jogi érvelését, melynek értelmében a Knytv. 1. §-ának e) pontja szerinti értelmező rendelkezés alkalmazásával a szenior állományba vett felperes – a szolgálati járandósága folyósításának szüneteltetése ideje alatt is – ténylegesen szolgálati járandóságban részesülő személynek minősült, ezért – mind a nyelvtani, mind a jogalkotó szándékának megfelelő értelmezés alapján – a hivatkozott kormányrendeletekben meghatározott juttatások összegével egyező illetményre (illetmény-különbözetre) jogosult.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[12] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Jogszabálysértésként a Kp. 78. § (2) bekezdésére, a Kp. 78. § (1) bekezdése folytán irányadó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdésére, valamint a Kp. 84. § (2) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 346. § (4) és (5) bekezdéseire hivatkozott azzal, hogy az elsőfokú bíróság a perben jelentős tényeket tartalmazó okirati bizonyítékot – a Magyar Államkincstár Nyugdíjfolyósító

Igazgatósága szám5 számú tájékoztatóját – nem értékelte kellő súllyal, és az így megállapított tényállásból helytelen jogi következtetést vont le; ítélet indokolása pedig nem tér ki ennek okaira. Vitatta az elsőfokú ítélet [65]-[67] – helyesen: [67]-[69] – bekezdéseiben rögzítettek helytállóságát, az elsőfokú bíróság anyagi jogi jogértelmezését. Állította, hogy a Knytv. 1. §-ának e) pontja szerinti értelmező rendelkezés nem alkalmazható az ítélet [66] – helyesen: [68] – bekezdésében felsorolt kormányrendeletek vonatkozásában, mivel azok személyi hatályát a jogalkotó szűkebb körben határozta meg. Csak azon személyek váltak az adott ellátásra jogosulttá, akik az egyes kormányrendeletekben meghatározottak szerinti időben ténylegesen szolgálati járandóságban részesültek, azaz a szolgálati járandóság e jogcímen ténylegesen folyósításra is került. A felperes részére – szüneteltetés okán – szolgálati járandóság nem került folyósításra, így nem vált jogosulttá a hivatkozott kormányrendeletek szerinti juttatásokra; a kormányrendeletek alkalmazása során nem minősült szolgálati járandóságban részesülő személynek.

[13] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Egyetértett az elsőfokú bíróság jogértelmezésével, továbbá megjegyezte, hogy az alperes maga is „szolgálati járandóságban részesülőként” nevezte meg őt a vele különleges foglalkoztatási állományban (senior állományban) állóként 2013. január 2-án kötött foglalkoztatási szerződésben. Emellett az alperes minden, a hivatásos állomány illetményét érintő emelés esetén azzal az indokkal zárta ki az illetménynövelésből (például a 2022. évben történt 10%-os illetménykiegészítésből és egyéb juttatásokból), hogy az illetménye a szolgálati járandósághoz van kötve.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[14] A fellebbezés az alábbiak szerint túlnyomórészt alaptalan.

[15] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Az alperes a keresetösszecszerúségét nem vitatta; a jogalap tekintetében ugyanakkor eljárásjogi és anyagi jogi kifogásokat is előterjesztett, melyeket az ítéltábla e sorrendben tett az érdemi vizsgálat tárgyává. Mindezt megelőzően azonban szem előtt kellett tartania azt is, hogy a Kp. 48. § (2) bekezdése értelmében a bíróság az (1) bekezdés a)-j) pontjában foglaltakat az egész eljárás során hivatalból veszi figyelembe, így elsődlegesen azt kellett megállapítania, hogy – az előzményi másodfokú végzésben foglaltakra is tekintettel – felmerült-e pergátló akadály a 342R.-re alapított igény érvényesítése körében.

[16] Az ítéltábla már az előzményi másodfokú végzésében leszögezte, hogy a felperes két szolgálati panaszt terjesztett elő: az elsőt a 342R. szerinti igénye, a másodikat ugyanezen követelése megismétlése mellett az 568R. és a 684R. szerinti igényei érvényesítése érdekében. A szolgálati panaszok kapcsán két külön panaszeljárás indult, amelyek két külön elutasító határozattal zárultak; az alperes a második esetben – éppen annak korábbi

elbírálására figyelemmel – a 342R. szerinti igényt érdemben már nem is vizsgálta, azt a Hszt. 268. § (3) bekezdése alapján indokolás nélkül utasította el. Ezt követően a felperes az egymást részben – a 342R. szerinti igény tekintetében – átfedő követeléseiről két külön keresetlevelet terjesztett elő: az elsőt 2021. május 26. napján, míg a másodikat 2022. augusztus 8. napján.

[17] A felperes a 342R. szerinti igényét már az első, 2021. március 5. napján benyújtott szolgálati panaszában érvényesítette, melyet az alperes elutasított. Mindez azzal a jogkövetkezménnyel járt, hogy a felperes részére a keresetindítási határidő a 342R. szerint előterjesztett igénye tekintetében a szolgálati panaszt elutasító határozat közlésével megnyílt, így a Kp.

39. § (1) bekezdése értelmében ettől az időponttól számított harminc napon belül nyújthatta be a keresetlevelét. A felperes elő is terjesztett keresetlevelet a 342R. igénye tekintetében 2021. május 26. napján, azonban az annak elbírálására indult peres eljárás szünetelés folytán megszűnt és nem része a jelen eljárásnak, mivel az a jelen eljáráshoz egyesítve nem lett, csupán annak iratanyaga került csatolásra, ennek alapján azonban az abban foglalt kereseti kérelem jogszerűen már nem bírálható el érdemben a jelen eljárásban.

[18] A felperes 2022. augusztus 8-án ismételt keresetlevelet terjesztett elő három elkülöníthető igénye érvényesítése érdekében, melyet megelőző panaszeljárással a 342R. szerinti igénye már a korábban elbírált szolgálati panaszára figyelemmel nem került érdemben elbírálásra, az 568R. és 684R. alapján előterjesztett további igényeit pedig az alperes elutasította. Jelen peres eljárásnak kizárólag az újabb keresetlevelet megelőző szolgálati panaszeljárással fennálló helyzet, azaz a 342R.-n alapuló igény esetében a Hszt. 268. § (3) bekezdése alkalmazásának jogszerűsége lehetne – a megismételt eljárás során hozott – elsőfokú ítélet tárgya. A felperes újabb keresete azonban nem ennek vitatására, hanem a 342R. szerinti igénye – keresetindítási határidő elteltét követő – újbóli érvényesítésére irányult, melyre nincs jogi lehetőség. A Kúria a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett határozataiban már többször állást foglalt arról, hogy az elévülési időn belül ugyanazon ténybeli és jogi alapon ismételt előterjesztett szolgálati panaszt elutasító határozat alapján a már egyszer elmulasztott keresetindítási határidő ismét nem nyílik meg (Kf.VII.39.026/2021/4., Kf.VII.40.267/2020/5., Kf.VII.45.144/2022/5.).

[19] Az ítéltábla e körben rámutat, hogy a felperesnek a 342R. alapján előterjesztett 107.656 forint és annak késedelmi kamata iránti igénye tekintetében a harminc napos keresetindítási határidő - a vitatott közigazgatási cselekményről való tudomásszerzéstől, tehát a panaszt elutasító határozat kézbesítésétől, azaz 2021. május 13. napjától számítottan - a jelen per tárgyát képező keresetlevél előterjesztését, azaz 2022. augusztus 8. napját megelőzően eltelt, így ezen igény tekintetében a keresetlevél visszautasításának lett volna helye a Kp. 48. § (1) bekezdés i) pontja alapján, amely a (2) bekezdés értelmében hivatalból vizsgálható és a Kp. 81. § (1) bekezdés a) pontja szerint az eljárás bármely szakaszában annak megszüntetéséhez vezet.

[20] Az ítéltábla álláspontja szerint a felperes tévesen hivatkozott arra, hogy a 342R.-n alapuló igény esetén azért volt lehetőség újabb szolgálati panasz benyújtására, mert az első kérelmében szolgálati járandóság iránti igényt jelölt meg, a második panaszban és keresetlevélben viszont már az elmaradt szolgálati járandóságnak megfelelő összegű elmaradt illetményt, illetve illetmény-különbözet megfizetését kérte, mivel ezen elnevezésbeli különbség nem változtat azon a tényen, hogy az első és a második szolgálati panasz, valamint a keresetlevél ugyanazon kormányrendeleti (342R.) jogalapon, ugyanazon összegű követelés érvényesítését szolgálták, így az eltérő jogcím megjelölése önmagában nem teszi azokat különböző követelésekké. Mivel a felperes mindkét eljárásban a 342R. alapján járó összeg meg nem fizetését sérelmezte, egyértelműen megállapítható, hogy kérelmének e részében ugyanazon igényét kívánt az újabb eljárásban is érvényesíteni. Ahogyan arra az ítéltábla már rámutatott: a felperes jelen eljárásban érvényesített igénye ugyanazon ténybeli alapból származik, ugyanazon jogalapon és ugyanazon felek között létrejött közigazgatási jogviszony keretében történt közigazgatási tevékenységet sérelmezte.

[21] Mindezek alapján az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a 2021. február hónapra a felperesnek megítélt 107.656 forint illetmény-különbözet, valamint annak 2021. március 1. napjától járó késedelmi kamata megfizetésére kötelező részében a Kp. 110. § (4) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte és e körben – figyelemmel a Kp. 48. § (1) bekezdés i) pontjában foglaltakra – az eljárást a Kp. 81. § (1) bekezdés a) pontja alapján megszüntette.

[22] Az ítéltábla ezt követően a fennmaradó 568R. és 684R. alapján előterjesztett igényeket tekintve vizsgálta elsőként az alperes eljárásjogi kifogásait. Az alperes e körben azt állította, hogy az elsőfokú bíróság jogszabálysértően nem vizsgálata kellő súllyal az előterjesztett okirati bizonyítékát, a Magyar Államkincstár Nyugdíjfolyósító Igazgatósága szám5 számú tájékoztatóját, illetve ezzel összefüggésben az ítélet nem tartalmaz indokolást sem. Az ítéltábla e körben megjegyzi, hogy ténylegesen nem tért ki az elsőfokú bíróság az indokolásában ezen bizonyíték értékelésére, azonban e hiányosság nem olyan mértékű, amely érdemben befolyásolná a döntés helyességét. A hivatkozott tájékoztató ugyanis nem rendelkezik a bíróságok számára semmiféle kötéssel, így a döntést az elsőfokú bíróság helytállóan alapította elsődlegesen a törvény, valamint az ahhoz kapcsolódó kormányrendeletek együttes értelmezésére, melyek alapján eltérő következtetésre jutott, mint amit az alperes által hivatkozott tájékoztató tartalmazott.

[23] Az alperes továbbá sérelmezte az elsőfokú ítélet [67]-[69] bekezdéseiben foglalt indokolást, az abban kifejtett jogi következtetésekkel anyagi jogi szempontból nem értett egyet. Állítása szerint a Knytv. 1. §-ának e) pontjában foglalt értelmező rendelkezés nem alkalmazható a hivatkozott kormányrendeletek szempontjából, így a felperes nem tekinthető sem az abban foglalt járandóságok jogosultjának, sem szolgálati járandóságban részesülő személynek. Az ítéltábla az alábbiak szerint nem osztotta a fellebbezésben kifejtett jogi érvelést.

[24] Magyarország Alaptörvényének 15. cikk (4) bekezdése értelmében a Kormány rendelete törvénnyel nem lehet ellentétes. A jogforrások hierarchiájából adódóan a

kormányrendelet tehát a törvény alatt helyezkedik el, így törvénnyel a fogalomtára sem lehet ellentétes. A jogrendszerünk felépítésének lényege, hogy valamennyi jogszabályt az Alaptörvénnyel, továbbá – más alsóbb szintű jogforrásokkal egyetemben – a kormányrendeletet a törvényekkel összhangban is kell értelmezni. Ebből az alapvetésből következik, hogy amennyiben a szolgálati járandóság jogintézményét szabályozó törvény (Knytv.) konkrét rendelkezést tartalmaz arra nézve, hogy pontosan ki minősül szolgálati járandóságban részesülő személynek, akkor azt az adott jogintézménnyel összefüggésben alkotott valamennyi kormányrendelet tekintetében is alkalmazandó fogalom-meghatározásnak is kell tekinteni.

[25] A Knytv. 1. § e) pontja kifejezetten rögzíti, hogy „nyugdíjban, korhatár előtti ellátásban, illetve szolgálati járandóságban részesülő személy: az a személy, akinek nyugdíjat, korhatár előtti ellátást, illetve szolgálati járandóságot folyósítanak, vagy akinek a nyugdíj, a korhatár előtti ellátás, illetve a szolgálati járandóság folyósítását szüneteltetik”. Mindebből egyértelműen következik, hogy a felperes, akinek a szolgálati járandóságát a senior állományban történő foglalkoztatására figyelemmel szüneteltették, definíció szerint szolgálati járandóságban részesülő személynek tekintendő.

[26] Az 538R. 3. § 4. pontja szerint 2021 novemberében egyszeri juttatásra jogosult – Magyarország gazdaságának 2021. évi kiemelkedő teljesítményére tekintettel – az a személy, aki 2021 novemberében szolgálati járandóságban részesült. A 684R. 1. §-a pedig kimondja, hogy 2022. évtől kezdődően a tizenharmadik havi nyugellátást a Tny. (a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény) 6/A. § (3) bekezdése, a tizenharmadik havi ellátást a 342R. 2. §-a szerinti összegben kell folyósítani. A 342R. 2. § (1) bekezdése pedig visszautal az 1. § (1) bekezdés szerinti jogosulti körre, melynek 2. pontjában szerepel a szolgálati járandóságban részesülő személy. A felperes tehát mind az 538R., mind a 684R. alkalmazása során, mint definíció szerint szolgálati járandóságban részesülő személy, jogosultnak tekintendő, azaz a keresete alaposágát e tekintetben az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg; annak összecszerűségét pedig az alperes nem vitatta.

[27] Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárás során hozott ítéletével felperes részére 34.005 forint perköltség megfizetésére kötelezte az alperest a Pp. 83. § (1) bekezdése és a Kp. 35. §-a szerint alkalmazandó Pp. 82. §-a alapján – a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (32/2003. IMR.) 3. § (1) bekezdése és (2) bekezdés a) pontja alkalmazásával – figyelemmel a pertárgy értékére és a per során kifejtett ügyvédi tevékenységre, alperesi pernyertesség hiányában nem rendelkezett a hatályon kívül helyező végzésben az aleres részére megállapított 17.000 forint perköltség viseléséről. Az ítéltábla azonban az eljárást 107.656 forint erejéig megszüntette, így a felperes csupán 572.456 forint tekintetében pernyertes, mely okból az ítéltábla az elsőfokú ítélet perköltségéről való rendelkezését a Kp. 109. § (2) bekezdése értelmében megváltoztatta és – az előzményi másodfokú végzésben megállapított perköltséget is figyelembe véve – az összesen felmerült 51.005 forint tekintetében a pervesztesség-pernyertesség arányában [16% (34.005 + 17.000 forint = 51.005 forint után számítva 8.161 forint) alperesi – 84% (34.005 forint után 28.564 forint) felperesi pernyertesség mellett] kötelezte az alperest 20.403 forint perköltség viselésére a Kp. 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 83. § (2) bekezdése

és a
3. § (2) bekezdés a) pontja alapján.

32/2003.

IMR.

[28] A fent kifejtettekre tekintettel az elsőfokú ítélet anyagi jogi kérdésben kifejtett álláspontja érdemben helyesnek és megalapozottnak bizonyult, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla – a pergátló akadállyal érintett részében történő hatályon kívül helyezés és az eljárás megszüntetése, valamint a perköltségviselésről való rendelkezés megváltoztatásán túlmenően – a fenti indokolással pontosítva a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[29] A túlnyomórészt pervesztes alperes nem tarthat igényt a másodfokú eljárásban felmerült saját perköltsége felperes általi viselésére figyelemmel arra, hogy az alperes fellebbezésében foglaltak alaptalanok voltak, a peres eljárás részbeni megszüntetésére nem a fellebbezés eredményessége, hanem hivatalbóli vizsgálat eredményeként került sor; ezen felül pedig az ügy érdemét tekintve a felperes pernyertes lett, azonban nem számította fel a jelen fellebbezési eljárásra irányadó, a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII.9.) IM rendeletnek megfelelő módon a perköltségét, azt fellebbezési ellenkérelmében sem pontos jogszabályi hivatkozás, sem összegszerű megjelölés útján nem határozta meg, így részére az ítéltábla perköltség megfizetéséről a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 81. § (1)-(2) bekezdései és 82. § (3) bekezdése értelmében rendelkezni nem tudott.

[30] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján teljes személyes illetékmentességben részesül, míg a felperes munkavállalói költségkedvezményre jogosultságát állapította meg az elsőfokú bíróság az 1.Kf.702.078/2022/9-I. számú végzésével a Kp. 35. § (4) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 525. § (1) bekezdése és a munkavállalói költségkedvezmény megállapításáról és érvényesítésének szabályairól szóló 73/2009. (XII.22.) IM rendelet 1. §-a alapján, ezért a fellebbezési illetéket a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára, 96. § (1) bekezdés b) pontjára és 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli. A fellebbezési illeték összege az Itv. 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján 54.408 forint.

[31] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[32] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. március 24.

dr. Antal Regina s. k.	dr. Józsa Ágnes s. k.	dr. Oláh Zsolt s. k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró